

Arrest

nr. 244 109 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. TAETS
Stuivenbergstraat 71
9940 ERTVELDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. TAETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 2014 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2014 werd ingediend door :

B., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Ghana geboren te Tenia op (...)1977 adres: (...) Gent

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 21.12.2008, op 02.02.2009, op 29.03.2012 en op 05.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Abidjan (Ivoorkust), vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Ghanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ghanezen. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Abidjan te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben in de samenleving, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij zijn leven alhier volledig zou hebben opgebouwd, dat hij alhier een materieel en sociaal draagvlak zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij een attest van werkbereidheid kan voorleggen, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn van de betekening van de bestreden beslissing en betwist hij de beoordeling dat zijn aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

“2.1. Laattijdige betekening

Een administratieve beslissing moet binnen een redelijke termijn worden genomen. De vraag naar het overschrijden van deze redelijke termijn moet in concreto, rekening houdende met de specifieke gegevens van elke zaak worden beoordeeld (R.v.St. nr. 48.712 29 juli 1994 ; R.v.St. nr. 50516, 28 november 1994).

In casu betwist verzoeker niet dat de beslissing d.d. 25.08.2014 binnen een redelijke termijn volgend op de aanvraag d.d. 31.07.2014 werd genomen.

Per analogie werpt verzoeker op dat de betekening van een beslissing eveneens binnen een redelijke termijn moet gebeuren.

In casu werd de beslissing d.d. 25.08.2014 bijna 6 jaar nadien betekend aan verzoeker, namelijk op 08.06.2020.

Uiteraard begint een beroepstermijn pas vanaf de betekening van een beslissing te lopen.

De vreemdelingenwet voorziet inderdaad niet binnen welke termijn een administratieve beslissing aan een betrokken partij moet worden betekend, evenmin voorziet artikel 12bis §2 van de vreemdelingenwet in een uitdrukkelijke sanctie.

Maar een betrokken partij bijna 6 jaar in het ongewisse laten van een genomen administratieve beslissing is niet zomaar ‘iets dat is mis gelopen in de fase van betekening’ (althans volgens verweerder) maar een manifest gegeven van onzorgvuldig bestuur.

Bovendien is het duidelijk dat ondertussen de banden van verzoeker met België zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

2.2. Onontvankelijkheid

Verweerder besluit tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging, uitgaande van voorafgaanden en de vereiste om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In zijn aanvraag wees verzoeker op buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen :

- een langdurig verblijf in België : in 2014 reeds gedurende 10 jaar, thans 16 jaar ; de banden met België zijn inmiddels nog hechter geworden. Het belang van verzoeker is in België gelegen.

- de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst (Ghana). Er is in Ghana geen ambassade en ook geen consulaire post. Dit veronderstelt een reis naar Ivoorkust waarvoor op zichzelf de nodige documenten vereist zijn en een verblijf in Abidjan tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw.

Verzoeker bevindt zich in dan ook in de artikel 9bis bedoelde buitengewone omstandigheden, zodat zijn aanvraag vanuit België ontvankelijk is.

2.3. Gegrondheid

Verweerder heeft de gegrondheid niet beoordeeld.

Verzoeker herhaalt hetgeen hij heeft uiteengezet in zijn aanvraag tot verblijf die op 31.07.2014 werd ingediend.

De situatie is inmiddels des te prangender vermits inmiddels 6 jaar zijn verstreken.

Ondanks het tijdsverloop is en blijft (...) te Evergem (Sleidinge), (...), bereid om verzoeker onmiddellijk officieel te werk te stellen.”

2.2 Waar verzoeker betoogt dat de betekening van de beslissing niet binnen een redelijke termijn is gebeurd repliceert de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing *an sich* binnen een zeer redelijke termijn werd genomen. Er is evenwel iets misgelopen in de fase van de

betekening nu dit pas 6 jaar later is gebeurd. De verwerende partij dient echter te worden bijgetreden waar zij stelt dat geen enkele bepaling noch beginsel bepalen dat een late betekening van een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard tot gevolg heeft dat diezelfde beslissing onrechtmatig zou zijn. Het feit dat de bestreden beslissing pas 6 jaar later ter kennis wordt gebracht, dat overigens het gevolg zou kunnen zijn van praktische kennisgevingsproblemen, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781 en RvS 13 februari 2003, nr. 115.866). Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld en betekend moeten worden. De verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden ter kennis gebracht. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Verzoeker betoogt verder dat zijn aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard, nu hij weldegelijk buitengewone omstandigheden heeft aangebracht die een aanvraag in België rechtvaardigen. Verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, met name sinds 2004 en het feit dat er in Ghana geen ambassade of consulaire post is waardoor hij zou moeten reizen naar de Ivoorkust en waarvoor de nodige documenten vereist zijn om er te verblijven tijdens de duur van zijn aanvraag.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Waar verzoeker verwijst naar zijn lang verblijf gaat hij eraan voorbij dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker verblijft aldus illegaal op het Belgisch grondgebied. Bovendien heeft de verwerende partij weldegelijk rekening gehouden met zijn lang verblijf waar zij stelt: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 21.12.2008, op 02.02.2009, op 29.03.2012 en op 05.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Verzoeker weerlegt niet dat hem reeds drie bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zijn langdurig verblijf niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, nu verzoeker tot driemaal toe weigerde gevolg te geven aan de terugkeerverplichting die hem ter kennis werd gebracht.

Ook met betrekking tot het feit dat er geen ambassade of consulaat is in Ghana motiveert de verwerende partij het volgende: *“Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Abidjan (Ivoorkust), vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Ghanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ghanezen. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Abidjan te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze aangehaalde buitengewone omstandigheid doch heeft geoordeeld dat het niet kan aanvaard worden om de aanvraag in België in te dienen, nu dit voor andere Ghanezen geen probleem vormt. Verzoeker betwist overigens niet het motief dat hij heeft nagelaten aan te tonen geen toegang te hebben tot Abidjan of er te verblijven tijdens de duur van zijn aanvraag. Ook thans in het verzoekschrift laat verzoeker na aan te tonen dat hij niet kan reizen of verblijven in Abidjan.

Waar verzoeker verwijst naar de door hem in de aanvraag aangehaalde elementen ten gronde en benadrukt dat zijn situatie inmiddels des te prangender is vermits er ondertussen zes jaar zijn verstreken, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen. Meer bepaald wordt gesteld: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben in de samenleving, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij zijn leven alhier volledig zou hebben opgebouwd, dat hij alhier een materieel en sociaal draagvlak zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij een attest van werkbereidheid kan voorleggen, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen-hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met*

betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.

In het arrest van de Raad van State wordt geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk.

In de mate dat verzoeker enige verwachting had dat zijn lang verblijf, integratie en tewerkstellingsbelofte zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering blijkt niet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN